

DIN CE MOARTE NE-A IZBAVIT HRISTOS PRIN MOARTEA SI INVIEREA SA?

Parintele Rafail Noica

Care *moarte* a fost nimicita de Hristos?

Parintele Rafail: Foarte importanta intrebare. De multe ori cand zicem *moarte*, noi ne gandim la un cadavru intr-un cosciug, dar asta este numai un chip al mortii, sunt multe cai pe care putem sa incepem sa raspundem la intrebarea asta. O sa iau calea asta: [Adam, cand a cazut de la Dumnezeu, prin neascultare, in loc sa-si traiasca viata asta ca o implinire](#), trecand prag peste prag, urmand o cale pe care Dumnezeu avea sa i-o descopere prin diferite porunci, sa le zicem, **si la sfarsitul vietii asteia, pe pamant, sa treaca fara de durere a mortii in cele vesnice – cum vedem in Enoh sau in Ilie sau cum Il vedem pe Hristos inaltandu-Se a 40-a zi la Ceruri cu trup cu tot – Adam a fost supus mortii nu numai in sensul ca si trupul lui avea sa moara... Ceva s-a intamplat cand a gustat din rodul Acela, o preschimbare in el care n-a fost buna, cel putin atat putem zice, ca n-a fost buna, ca [acum se infricosa de Dumnezeu pe care odinioara Il iubea, si asta tradeaza acea moarte care traia in el](#). Dar avea sa se supuna si mortii trupesti.**

Dar moartea cea adevarata, cred, e faptul ca de acum niciun “*adamic*” [om dupa chipul/firea lui Adam] nu mai putea ajunge la *sederea de-a dreapta Tatalui*, de acum **a trebuit Dumnezeu Insusi, intrupându-Se, să Se “în-adamizeze” [să Se înomenească]** si sa-Si insuseasca viata noastra, inclusiv neputintele noastre, inclusiv moartea noastra, dar sa faca un lucru pe care niciun fiu al lui Adam nu a putut sa-l faca: din moarte, din puterea pe care o avea, din porunca Tatalui – ca zice: *Aceasta porunca am primit de la Tatal: sa-mi depun viata si s-o iau inapoi* [[“Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, fiindcă Eu Îmi pun sufletul, ca iarăși să-l iau. Nimeni nu-l ia de la Mine, ci Eu de la Mine Însuși îl pun. Putere am Eu ca să-l pun și putere am iarăși ca să-l iau. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu](#) –

Ioan 10,17-18] – a putut sa invie din morti, ca moartea nu avea nimic asupra Lui, si numai sa invie, ci sa se inalte la Ceruri, a 40-a zi si sa sada de-a dreapta Tatalui. Si, deci, El a fost primul Fiu al Omului, asa cum Se numea El de-a lungul vietii Lui, care a putut sa treaca prin **acest botez al mortii**. De ce zic “botez”? In greaca, *botez*, *baptisma*, inseamna *afundare* – de aia si noi, la botez, ne afundam in apa, asta

inseamna botez – deci sa se afunde pana in moartea lui Adam si sa iasa din ea prin propria putere sau din lucrarea Tatalui si sa sada de-a dreapta Tatalui.

De acum tot omul, trairind *viata cea noua in Hristos*, impartasindu-se cu Trupul care s-a frant pentru noi, cu Sangele care s-a varsat pentru noi, trup si sange care au cunoscut si moartea, si iadul, si Invierea din morti, si Inaltarea si sederea de-a dreapta Tatalui, **si noi sa ne facem participanti ai acelorasi biruinte...**

Moartea, pana la urma, nu este ce vedem noi in mormant, moartea nu este atat despartirea sufletului de trup, cu priveristea cumplita a trupului neinsufletit, ci in realitate moartea [sufletului] este despartirea omului de Dumnezeu, cu priveristea cumplita pe care ochii nostri inca nu o vad, dar avem un chip al ei in chipul neinsufletit al cadavrului.

Despartirea de Dumnezeu, care acum neaparat trebuie sa fie vesnica, pana la urma **asta e moartea**. Si Apocalipsa ne vorbeste de doua morti si noi vedem doua invieri: *invierea sufletului/invierea duhovniceasca* si *invierea trupeasca*, la trambita cea de apoi. **Doa morti: moartea duhovniceasca si moartea cea trupeasca**. Si Apocalipsa ne zice de invierea cea dintai care este – cred ca putem spune ca in Epistola catre evrei a Sf. Apostol Pavel – “biserica celor intai nascuti in Ceruri” sau **parga lui Dumnezeu**, sfintii care, desi morti fiind – ca le avem moastele pe altarele noastre si in bisericile noastre, oseminte de morti, dar le numim moaste – au aceeasi prezenta ca Dumnezeu. Te rogi la Dumnezeu, iar daca rugaciunea ti-e primita, minune se face! Te rogi la Maica Domnului si aceleasi minuni sau... *si mai mari decat acelea*, ca sa parafrazam sau sa facem ecou cuvintului Mantuitorului, care zice ca: “cei care cred Mie vor face lucrurile pe care Eu le fac si vor face si mai mari decat acestea, ca eu ma duc la Tatal”.

Deci **Dumnezeu da, fara cea mai mica invidie, sfintilor sa faca minuni mai mari decat a facut El Insusi**, ca sa ne uimim mai mult decat de Dumnezeu, daca asta e cu putinta. Maica Domnului si sfintii.

Si asta e invierea cea dintai. Duhurile acestora, care au trait **invierea cea dintai, invierea duhovniceasca, cand sufletul s-a trezit la realitatea Bisericii, cand ai dorit mai mult cele ale Duhului, ale Bisericii decat cele care te-au indulcit in lumea asta** – si acest “mai mult” poate sa nu fie de la inceput, [cand] iubim si Biserica, iubim si lumea – dar, cu timpul, ideea este o calatorie din materialitate catre cele ale Duhului. **Si asta reprezinta acea inviere dintai. Inviere ale carei premise le-am primit**

deja in botez, dar la care trebuie si noi – prin lucrarea noastra, prin raspunsul nostru la chemarile tainice ale lui Dumnezeu in suflet – sa raspundem pozitiv.

Deci, invierea asta duhovniceasca care face ca astazi suntem in Biserica, [chiar daca] societatea asta permisiva ne permite, in teorie, orisice, si noi totusi pe-ale Bisericii le preferam, chiar cu pretul unei aparente contraziceri [cu societatea] si chiar [cu pretul unei] infranari pe care trebuie s-o practicam, dar asta arata ca ceva din acea inviere dintai, cea a duhului, este deja prezenta si deja lucratoare in noi... Asta trebuie sa cultivam. Zice tot Apocalipsa:

“Fericiti cei care au parte de invierea cea dintai ca a doua moarte nu-i va mai nedreptati”.

Care e a doua moarte?

Cum zice Mantuitorul:

“vine ceasul și acum este, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce vor auzi vor învia [...]. Și vor ieși, cei ce au făcut cele bune spre învierea vieții și cei ce au făcut cele rele spre învierea osândirii”.

Invierea osandirii este, pana la urma, moartea cea de-a doua si moartea adevarata, despartirea finala de Dumnezeu.

Simt ca am putea zice multe lucruri, dar deocamdata poate ma limitez la raspunsul asta.

– Ati mentionat la un moment dat de **cultura “adamica”**. Ce se intelege prin aceasta?

Asa cum fiecare dintre noi cultiva in viata lui cele ale mantuirii, exista si o cultura la nivelul *omenirii*. Eu cand vorbesc de **Adam si adamic** vreau sa zic **omenirea**, omenirea de-a lungul istoriei, de la **Adam** cel dintai zidit si pana la cel de pe urma care va trai si va trece prin istoria asta.

[Prin] “adamic”, de multe ori, vreau sa zic: **“omul intreg”**. Zic “adamic” si nu zic “omenire” pentru ca incerc sa introduc cat mai mult si sa cultiv in constiinta mea si a semenilor mei notiunea aceasta, ca **noi nu suntem “o omenire”, suntem, pana la urma, “un om”**. Astazi, in neputinta trupeasca, suntem o omenire, adica o gloata de oameni foarte diferiti, dar in realitatea, in esenta duhului nostru si in masura in care se infiripeaza in noi lucrarea poruncilor dumnezeiesti – **astea nu sunt porunci morale, astea sunt energii dumnezeiesti, prin care noi devenim partasi intregii omeniri...** deocamdata, **ca madulare ale trupului lui Hristos** – zic deocamdata, ca in vesnicie nu vom fi madulare, ci **tot ce poate insemna a fi Om, cu O mare. Adam va fi continutul vietii fiecaruia dintre noi.** Asa

cum Trei Persoane din Dumnezeire sunt *Un Dumnezeu*, si totusi Trei Persoane, asa si noi vom fi o multime de persoane si totusi, *un Om*. De aia prefer sa vorbesc de *Om* sau de *Adam si adamic*, decat sa vorbesc de *omenire*, asa, ca o multime de figuri razlete...

(Extras din conferinta: [**“Intrupare – Filocalie si premisa eshatologica”**](#), [**Alba-Iulia, 2002**](#))

Din <http://www.cuvantul-ortodox.ro/2014/04/21/parintele-rafail-noica-invierea-moartea-a-doua-despartirea-dumnezeu-pacat-invierea-osandirii-invierea-dintai-duhovniceasca-ce-moarte-a-nimicit-hristos-audio/>